

ממורמרי L.A.

אין בליבנו יותר מקום לכל מיני מדינאים ושליחים ריקניים, השולחים כלפינו צבוע מאשימה. אנו כאן לא ראשי-ממשלה ישראלים להצביע עבור מילגה מסוימת. כאן לא מצביעים עם תעודות של אנשים שהלכו לעולמם לפני שנים. אני שוב חוזר: חטטו בבקשה בעניינים והניחו לנו לנפשנו, כי נסתדר עם הקרובים-במרום גם מבלי התערבותכם בחיינו. אפילו בגוש המיזרחי העניינים משתנים לטובה, ואתם עדיין קופאים על שמריכם. אם משהו מכם תמה מי הם, גפולות של נמושות" אמיתיים, עליו להסתכל פשוט בראי.

אנו אוהבים את המדינה, קשורים אליה בלב ונפש ואיכפת לנו מאוד, עד שזה מגיע לפוליטיקה הרקובה, המזכירה קירקס מלא מוקיונים. סירובו של ראש-הממשלה להיפגש עם הקהילה הישראלית בכיקורו כאן, ולשוחח בשפה העברית, דבר שיתן כניכול גושפנקה רישמית בהכרה ביורדים — לפי תחקיר קל ומהיר התרברר שהדבר לא גרם לכל התרגשות, תדהמה או אכזבה, כי אנו רגילים לכך ממיקרים קודמים של אחרים. לפחות שמיר לא התבטא בצורה מגונה. פרט לשלושה מלחכי-פינכה, שהכתירו את עצמם כנציגי הקהילה הישראלית בלוס-אנג'לס, ושלא יכלו לעצום עין במשך כמה לילות, ולאחר תחנונים, התרפסויות, חינחונים, ליקוקים ומשיכת-חטים, בתוספת שלוש סאלטות באוויר, וכמאה צילצוליי-טלפון למקורות הנכונים — התאפשר להם מתוך חמדים להצטרף למיספר מנהיגים יהודיים מקומיים ולשבת ולחכות כצילו של הקדוש יצחק שמיר (שמועה אחת אומרת שהם אפילו שלחו טלגרמה לבאבא סאלי, לצורך ברכה והצלחה). בפעולה זו הם הפכו את עצמם לחוכא ואיטולוא בעיני הציבור הישראלי המקומי, ובפרט בעיני חבריהם, שאמרו שהם ידועים כרודפי גדולה ושררה. כנראה ישנם אנשים מסויימים, שכשיוקרים בפניהם הם תופנים שזה גלם הירוד משמייים. זו היתה צורה מיותרת של תנפנות, שעברה כל סייג וחרגה מן הטעם הטוב בהתנהגות יומרנית, שהשאירה טעם מר בקרב הציבור הישראלי במקום.

„הפסקת ניבול-הפה, שאינו הולם אפילו מדינאים במדינות מכירות...“

ראשית, השלושה אינם מייצגים את הציבור הישראלי המקומי בכלל, אלא אירגון יחיד המקבל את פקודותיו מאירגון-הגג היהודי העולמי, ולפי השמועות הוא עומד לפני התפוררות בגין חוסר מנהיגות ראויה. אנו תיקווה שזו שמועת-שווא, כי זהו האירגון הראשון שנוסד בלוס-אנג'לס על טהרת הישראלים. אני מקווה שכמה מהוותיקים יסכימו לחזור ולהעמידו על רגליו.

לצערנו קיימים כאן אלמנטים פוליטיים, המנסים לפעול לפי "השטיקים" שבמולדת, ולהטיל את אשמת סירובו של שמיר להיפגש עם הישראלים על הקונסול רן רונן. זו שטות, והם מנסים לפשפש ולגשש בחשיכה, היות ומר רונן, לפי מקורות מהימנים, חרג במאמציו ממיסגרת עבודתו ותפקידו, כדי שפגישה כזו בין שמיר לישראלים כן תיערך, ולפי מיטב ידיעתי מר רונן, שהיה בין הפטיש לסדן, נפגע מצורת התנהגותם של מלווייו של שמיר. באופן טבעי, היתה הפגישה מפשירה חלק גדול מהמתח הקיים בין הישראלים לבין המוסדות הרישמיים. אני משוכנע שמר רונן ימשיך בדרכו שהחל בה, שנשאה מגמה חיובית, הבנה וגישה ישירה לבעיות ואכנייה-נגף שלפנינו.

ואם נצטרך בעתיד ייצוג למיקרים רומים מטעם הקהילה, על הייצוג להיות מורכב לא מאנשים המכתירים את עצמם וגורמים לבזיונות, אלא מתוך כל האירגונים הפעילים בעיר, כגון: מכבי, בית"ר, הוועד למען החייל, השומר הצעיר, בני עקיבא, ויצ"ו, בני-ברית, אורט והצופים, שרבים מחניכיהם שרתו ועדיין משרתים כיום בצה"ל, שהיו בריאים.

וכן לא לשכוח את מחוז התפוז ופעיליו החיים שם. ומי זה שקבע שרק גברים צריכים לייצג אותנו? לדעתי הנשים עושות עבודה יותר ברובה (מה זה פה, ערב הסעודית או מאה-שערים של נטורייקראת?)

נ.ב. אין זו אמת שכניכול כינתי את שמיר בשמות „קופידון“, „גובהדשא“, „גובהדלי“, „גובהשטיח“, בראיון לתחנת-הכבלים. פשוט טענתי שהוא מימד קטן, המתאים לגלות אירופה הישנה. הכוונה היתה לתפיסתו המדינית, ולא למימדי גופו.

עזרא קלטג'רד, לוס-אנג'לס

המונטאר ברצועה, הירירושלים, חולות-הנגב, גבעות-העמק והריהגליל והשפלה, רויים וספוגים כרמים של הוותיקים והצעירים שלחמו בדם ויוע והיושבים כאן כיום, ורבים מאיתנו השאירו קברים של כנים, הורים, אחים ואחיות מאחריהם, שנפלו במלחמת-ישראל, וכאלה שהארמה עדיין טרייה על קברי הבנים שנפלו באחרונה בשרות המדינה. עד עתה ישבנו והבלגנו והמשכנו לעכל את החרפות, הגידופים, הבוסות והכלימות וההשמצות, הנורקים כלפינו מטעם „טיסייהחל“ המטיילים ברחביה-העולם על חשבון משלם-המיסים הישראלי והאמריקאי. רבותי הפוליטיקאים המכנים עצמם „מנהיגים“, תבינו עניין. אנו, ששרתנו את המדינה, ורבים מאיתנו הקיפו את דמם, יש לנו אותה הוכות לאדמת-הארץ כפי שיש לכל אחד אחר היושב-בציפון. מרוע שלא תתלבשו על תלמידיהשיבות

פרס, שייכלו לעזאזל. רבין, נפולת של נמושות.

בהן, מוטב לנו בלעדיהם. וייצמן, שייכנסו לי לחתח.

הפראויטים? שייכלו לשרת בכתיחולים או כמישמר האורחיו? מרוע שלא תחטטו בעניינים ותפענחו מניין באה הרעה? אין אנו קהילה של טיפשים ואידיוטים, כורים ועמייהארץ. אנו מעורכנים בכל הנעשה בתוככי קירות התבשילים שלכם. אין אנו זקוקים לתורת מוסר-ההשכל שלכם. אנא המשיכו

„אנו אוהבים את המדינה, עד שזה מגיע לפוליטיקה הרקובה, קירקס מלא מוקיונים...“

במילחמת-הכסאות שלכם, ועיזבו אותנו לנפשנו, כי מי אתם שתטיפו לנו מוסר, ותכנו אותנו בשמות בזויים? בעיר הזו נמצאים העילית שבעילית של ישראלים בעלי כל המיקצועות, וכל האפשרויות תפוחות, כי את המדינה הזו מנהלים אנשים בעלי תבונה, ולא מוחות סתומים ובעלי ריעות קדומות מימהיחושוך. אנו צועדים בראש מורם, ללא רגשי-אשמה ובמצפון נקי.

מספיק ודי למוזכרים הישראלי. יצחק שמיר בועט שוב. כמרומני הגיעה העת לגבינו, הישראלים החיים בעיר הזאת, לפקוח את עינינו ולחדול להיות סגפנים ומתענים, המכים על חטא על עונדת הימצאנו כאן. די כיחס המביש מצידם של רבים מ„מנהיגי“ מדינת-ישראל, שתקנותיה ותוקיה המיוחדים הם אפלייה גלויה וניכזות מלאת-שינאה ונקמנות עיוורת כלפינו, הישראלים החיים בחוץ-לארץ. ניסינו לאטום אוזניים בהיקראנו בכינוי מישפטיהפו „גפולת-שליגמושות“ (ראה ספר חדש, כיויים וברכות, מאת יצחק רבין) וכן הביטוי „שייכלו לעזאזל“ (ראה חרוזים ובטוים מאת שימעון פרס) או פנינים כמו „שכל היורדים ייכנסו לי לתחת מבלי לקפל את האוזניים“ (ראה סחרוזות ופוני-שפר סימי הצבא הבריטי והפלמ"ח מאת עזר וייצמן בסיגנון דן טולקובסקי ומוטקה בלגן מספר הפלמ"ח). ואחרון חביב: „מוטב לנו בלעדיהם“, מישפט שנאמר לצוות-כתבים זרים על-ידי השרדנית של המחנתת לשעבר, שפיה נוטף תמיד „גופת צופים“, והידועה בכינוי „פה של ג'ורה העולה על גדותיה“.

דן בן-אמוץ ז"ל נחשב לקדוש מעונה בהשוואה למשוררים שהזכרת. מוסדות ושליחים רישמיים תמיד מתעלמים מקיומנו. מקומות-עבודה עבור ישראלים מקומיים במוסדות אלה וכן בפרדציה היהודית הם סאבו מוחלט עבורנו (פרט למיספר מצומצם שהצלח להסתגל איכשהו). לאחר ביקור משפחתי מטילים עלינו מסיציה מיוחדת ביציאתנו מהארץ, (הקרוי כפינו מסיעונשונקמה), ואנו מוכרחים להשתמש בדרכו ישראלית ולא בדרכו זו כלשהו. רוב הישראלים מסכימים לכך, אולם מרוע מאריכים את תוקפו רק ב90 יום בלבד?

למרות היחס הלא-אהוגן הזה אטמנו אוזן, עצמנו עין, שלפנו את הארנק ושילמנו את הכסף ברולארים ירוקים ככופר-נפש. בשעות-חירום התייצבנו במאות אלפים בקונסוליה הישראלית, מוכנים לצאת לקרב לעזרת המדינה. גם בתקופת מיקומה הקודם של הקונסוליה בשדרות הילנד, תמיד היינו מוכנים לפקודי, ב'67, '73, '76, וכן ב'82, במילחמת-הגליל האומללה. נוסף על צנחנים, נהגי טנקים וחל"מים, סייסים,

„שדרנית-המחנתת לשע- בר ידועה כפה של ג'ורה העולה על גדותיה...“

רופאים וחובשים, שהוטסו ארצה על ידי המדינה, רבים אחרים הגיעו ארצה ברדד-לאירךך על חשבונם הם. אין אנו דורשים תודה, פרס, ואפילו לא טפיחה על השכם, אלא מעט התחשבות והפסקת ניבול-הפה, שאינו תואא אפילו מדינאים במדינות מפרגרות. עשינו זאת מתוך קשר נפשי ורגשות לאמא-מולדת, שממנה אולצנו להיפר. עד מתי? אלוהים גדול. לאן לחזור? ל0 אחוז אבטלה?

מיליארי הדולארים הזורמים להתנהלויות יכלו לשמש ליישובם של חיילים משוחררים וזוגות צעירים, ובניית תשתית לייסוד מקומות-עבודה במדינה. אם השיטה היא רקובה וחסרת-זכלית, אין אנו מוכנים להיות השעיר-לעזאזל בגין הכישלונות של השרטלטים, האוחזים בהגדה-המדינה. אני קורא בקול זעקה: תבלמו את הפה ורדו מעלינו, כי הריקבון הוא אצלכם, ואל תחפשו אותו כאן.

גשבר לנו לייצג את הכיבשה השחורה במישפחה. הלחץ המטופש על הפרדציה היהודית המקומית (שהתרופף בשבוע האחרון) שלא לפתוח את שעריה לפנינו, אינה אלא שיטנה של כוליי-מוחות, המלווה ברגשי-אשמה שאותם חשים המנהיגים בארץ-הקודש, שבצורת הנגהנת את המדינה סללו כמו מעשיהם ופיהם את הדרך שהובילה אותנו למקום שבו אנו שוהים כיום.

קונסול הקורב, איתן בן-צור, ניסה לשבור את הקרח ולהתקרב אלינו, אולם גישתו ופעילותו בחוג מצומצם ובמיסגרת סגורה לא השיגה את מטרתה. יתכן וחשש לרדת מגב הסוס ולדרת אל העם, יתכן והצלח להמיס מיספר גבישיקרה זעירים, אולם הקרחון הגדול, החוסם, קיים עדיין במעברייה-הלב אישם עמוק, ורק קיץ עם ולוהת אולי יצליח להפשירו.

יתכן ששמו של הקיץ הלוהת הוא רן רונן, הקונסול החדש בלוס-אנג'לס. על מנהיגי המדינה הוותיקים וכן הצעירים „הירוקים“, בעלי המפתחות המיפלגתיים, ובעלי הויכרון הקצר, לזכור ולרעת שארמות לטרו, שעריהגיא, נגבה וחולייקאא,